

Егоизмът е проблем, но не сам по себе си, а поради частичността, непълноценността, ограничеността и изолираността на нашето съзнание, което е искра от всеобгръщащия и всепроникващ Пламък на Божественото съзнание. И тъй като носим в себе си печата на Божествеността, у нас оживява и егоизмът, който има основания и произтича от Божествената същност... само че Божественият егоизъм е цялостен (за разлика от нашия, който е фрагментарен – само част от него) и обхваща всичко съществуващо, защото Бог включва в Себе Си всичко съществуващо и извън Него нищо не може да има битие. Ето защо този върховен егоизъм си е на мястото и е прекрасен сам по себе си в своя чист и изначален образ... Това е всъщност висшето Съзнание, което ни нашепва: **ЕДИН СЪМ АЗ НАВСЯКЪДЕ, ЕДИН СЪМ АЗ ВЪВ ВСИЧКО**. И когато духовни водачи призовават да се откажем от егоизма си, да го унищожим... това е неточен превод от Книгата на живота, защото човек не трябва да се отазва от егоизма си, а от неговата частичност и непълноценност, която го изолира, а много често и го противопоставя на целокупния живот. И това е всъщност голямата драма и предизвикателство – как да разгърнем фрагментарността на нашето съзнание и да го превърнем в цялостно, всеобхващащо и всепроникващо – процес, при който индивидуалната искра на съзнанието не умира, не изчезва, а просто се слива с Пламъка на Божественото съзнание. И тогава вече животът за себе си се осмисля в своята пълнота, защото, живеейки за себе си, всъщност живееш за всичко съществуващо, тъй като всичко съществуващо е оживяло в теб... станало е част от теб с всичките си болки и радости, преизпълваш се с блаженство. И това е посоката, целта, смисълът и висшето призвание на всяко човешко същество... върховната реализация на Битието!

Мисля, че е необходимо да осъзнаем – ние живеем в една уникална вселена, в която всеки е създаден по такъв начин... с усещането, че е център на тази вселена – най-важният, най-значимият... от когото възниква и около когото се върти целият свят! И... в известен смисъл е прав, защото всеки един от нас е средоточие на съзнание, от което възниква цял един свят – нашият субективен свят... Ние сме и царе (царици), и богове (богини) в него. Той е изцяло зависим от нас! И ако угасне тази точка на съзнание, то ще умре цял един свят – един от субективните микросветове, чиято съвкупност поражда макросвета. И цялата вселена ще обеднее! Затова всеки човек със своето съзнание... със способността си за възприятие и творческа дейност е истинско богатство, което трябва да бъде оценено... И да помним, че този човек е създател и господар на цял един свят и трябва да гледаме на него като на божество и да се отнасяме към него като към божество. Ако припознаем божествеността във всичко съществуващо, самите ние ще се изпълним с божественост! И ще се сбъднат библийските слова: **НАЛИ ВИ РЕКОХ – БОГОВЕ СТЕ!**